

מדינת ישראל

בתי הדין הרבניים

תיק 1486764/2

ב"ה

בבית הדין הרבני הגדול ירושלים

לפני כבוד הדיינים:

הרב קלמן מאיר בר, הרב אברהם שינדלר, הרב מאיר פרימן

(ע"י ב"כ עו"ד לימור חג'ג')

המערער:

נגד

(ע"י ב"כ עו"ד יעקב ולנשטיין)

המשיב:

הנדון: כתובה/פיצוי גירושין

פסק דין

בפני בית הדין ערעור האשה על החלטת בית הדין האזורי בירושלים מיום 10/6/25, בה החליט בית הדין כי האשה אינה זכאית לכתובה.

רקע

הצדדים נישאו ביום -והתגרשו בבית הדין האזורי ביום, לצדדים חמישה ילדים משותפים. ביום 18/7/22 הגישה האשה תביעת גירושין בבית הדין האזורי, מנגד המשיב הגיש תביעת שלום בית. התקיימו דיונים בתביעות ולבסוף ניתן פסק דין שהממליץ על גירושי הצדדים ללא חיוב הבעל במתן הגט, תוך שלילת זכות המערערת בכתובתה העומדת על סך של \$ 52,000 דולר.

בהתאם לפסק הדין הצדדים התגרשו. לאחר סידור הגט המערערת הגישה ערעור ביחס לזכאות בכתובה, לאחר שבית הדין האזורי דחה בקשתה לעיון מחדש בפסק דינו.

בית הדין קיים דיון בערעור, בסיום הדיון הציע בית הדין שהצדדים יגיעו לפשרה מוסכמת בעניין הכתובה. המשיב ביקש שהות למתן תגובה להצעת הפשרה. עתה התקבלה הודעת המשיב לפיה הוא לא מסכים להצעת הפשרה. מכאן עולה הצורך למתן הכרעה בגוף הערעור.

להלן עיקרי טענות הצדדים הנחוצים להכרעת הדין:

טענות האשה

בית הדין האזורי טעה בהלכה, בשיקול הדעת ובקביעת העובדות ונמצא פגם בהליך, להלן תמצית הערעור כאמור בכתב הערעור:

מדינת ישראל

בתי הדין הרבניים

בית הדין קמא התעלם מהודאות המשיב, ומהתרשמותו שלו מהמשיב ודחה את תביעת המערערת בנימוק ש"אין מעמדו כבעל מכה, בידיו או בפיו, אלא כבעל שלא קיבל הדרכה נכונה, ולא ידע להתנהל בביתו עם אשתו בדרך נכונה", זאת על אף הניסיונות הרבים וההדרכות שניתנה המערערת וחרף ההזדמנויות שבית הדין עצמו נתן לו.

בית הדין קמא קבע את מעמדה של המערערת כאישה הטוענת "מאייס עלי", אולם התעלם מכך שהמאייסות של המערערת נגרמה מהתנהגותו הבלתי נסבלת של המשיב, כך שהגירושין יצאו מהמשיב ולא ממנה.

בית הדין התעלם מחוות דעת המומחית שהוגשה, שגם היא קובעת שהמשיב היה מודע היטב לכך שהוא לא יודע להתנהג מול אשתו, אולם סירב לכל טיפול שהוצע. יתרה מכך, בית הדין לא התייחס בהחלטתו לכך שנתן למשיב מספר חודשים לנסות לשכנע את המערערת לנסות שוב שלום בית, אולם גם את ההזדמנויות הזו לא ניצל המשיב.

בית הדין לא קיים דיוני הוכחות, על אף שהצדדים, ובפרט המערערת טענו שיש עדים רבים, לרבות מטפלים ובני משפחה שהיו מעורבים בסכסוך.

למותר לציין כי ביה"ד נימק את החלטתו במטרה למנוע עינוי דין, אולם פסק הדין ניתן רק כעבור כשנה!

לא זו אף זו, בקשה שהגישה המערערת לסתירת הדין ודיון מחדש, לאחר שהצליחה למצוא ראיות חדשות, לרבות הקלטות המעידות על התנהלותו של המשיב, נדחתה בניגוד [לפסק הדין](#) שהמשיב כבר נתן את הגט. דא עקא, הגט ניתן בטרם

הפך הפסק דין לחלוט, שכן, לא חלפו 30 יום מיום מתן פסק הדין ולפיכך היה עליו לדעת שהמערערת יכולה להגיש ערעור.

בנוסף, כפי שהתברר, המשיב נתן את הגט חרף הבהרות בית הדין כי הוא אינו חייב, במטרה לקבל תעודת גירושין ולזכות בזכות של הצדדים לרכישת דירה בהנחה.

בסימום של ערעור זה יתבקש בית הדין הנכבד לקבל הערעור ולהורות כי הבעל חייב בתשלום הכתובה בסך \$52,000.

טענות המשיב

המשיב מבקש לדחות את הערעור ולקיים את פסק הדין של בית הדין האזורי הפוטר אותו מתשלום הכתובה וכן לאשר החלטה נוספת של בית הדין האזורי מיום 25/7/25, שדחתה את בקשת המערערת לעיון מחדש ולסתירת דין. המשיב טוען שאין לקבל את הערעור היות והוא הוגש לאחר הזמן הקבוע בתקנות הדיון. לגופו של הערעור, להלן תמצית מטענות המשיב כמופיע בכתב תגובתו לערעור:

א. ביה"ד קמא לא טעה בהחלטתו בכך שדחה את בקשת האשה, הן בהחלטה שלא לחייב אותי בכתובה והן בהחלטה לדחיית בקשתה לסתירת דין.

המערערת פתחה את הסכסוך בינינו, ואני ביקשתי בכנות להגיע לשלום בית ולשמור על שלמותו. ביה"ד קמא התרשם באופן ברור ברצינות כוונתי זו להגיע לשלום בית וכפי שכתב בפירוש בפסה"ד, ובליט ברירה נתתי את הגט.

ו. המשיב יוסיף ויטען שערעור נשוא דן הוגש לביה"ד קמא בבקשתו לסתירת דין וכב' ביה"ד קמא בתאריך 25.7.24 דחה את הנימוקים לערעור זה [החלטת ביה"ד קמא מיום 25.7.24 מצו"ב ומסומנת כנספח א'] תוך שכב' הדין קמא מעלה נימוק **חמור ביחס לכשרות הגט** שניתן בתאריך 2.7.24 שהגט הינו גט מוטעה, ככל והמערערת תעמוד על ערעורה, ולכן דין הערעור להידחות על הסף בכדי למנוע שאלות על כשרות הגט, ואכן המשיב מודיע שצדק כב' ביה"ד קמא שקבע שהמשיב נתן את הגט מרצונו למרות שלא

מדינת ישראל

בתי הדין הרבניים

חויב במתן הגט אך ורק על סמך שידע שפטור הוא מתשלום הכתובה וכפי שכתב כב' ביה"ד קמא בנימוקי החלטתו מיום 25.7.24 [נספח א'] כך שדין הערעור להידחות על הסף וזאת כדי למנוע שאלת כשרות הגט דן .

ז. המערערת טענה שהגט ניתן בטרם חלוף זמן הערעור והיה על המשיב לדעת שהמערערת יכולה להגיש ערעור, טענה זו תמוהה ביותר ככל שהטענה הזאת טענה, ההיפך הוא הנכון המערערת הייתה מיוצגת ע"י עו"ד לאמר ב"כ גם בערעור זה וכשראתה המערערת וב"כ כי בסוף פסה"ד נשוא ערעור דן נכתב בייחס לגט "הצדדים מוזמנים לדין שנועד לסידור הגט בהסכמה וכו' " לאמור בהסכמה על כל מה שנפסק עד רגע זה לרבות נושא הכתובה וכולל שרצתה לערער היה עליה לאמר שהיא מעוניינת לערער על החלטת ביה"ד על הכתובה בטרם ניתן הגט, ולא לשתוק ורק לאחר הגט להגיש את הערעור ועוד בהיותה נושאת תואר טו"ר ועו"ד ובוודאי ידעה את אשר כב' ביה"ד ציטט בדחיית הבקשה לסתירת דין את דברי הרמ"א בסדר הגט סימן קנ"ד סעיף פ"א [נספח א'] , ובכך להטעות את המשיב במתכוון , שמצידו הסכים לתת גט מבלי שחויב לתת גט זה וזאת אך ורק במידה שהצדדים נתנו את הסכמתם לגט בכפוף לפסקי דין שנתנו ע"י ביה"ד לרבות בייחס לכתובה ולכן דין הערעור להידחות על הסף ולא לגרום לערעור על כשרות הגט.

ט. כמו כן יוסיף המשיב ויטען שהמסקנה של כב' ביה"ד קמא בפסק דין נשוא ערעור דן וז"ל: "בנסיבות אלו עלינו לקבוע את מעמדה של האישה כאישה הטוענת "מאיס עלי על יסוד רצף של אמתלות המפורטות בפרוטוקול ובדו"ח של פנינה פרנקל" העולה מהחלטה זו שמסקנת ביה"ד קמא הייתה על פי התרשמות של ביה"ד והכלל הוא שעל התרשמות שעל פיה קבע ביה"ד לא ניתן לערער. היוצא מקביעה זו הוא שהמערערת הפסידה כתובתה, ויש לדחות את ערעור המערערת על הסף.

דיון

לצורך הכרעת הדין בערעור, נתמקד בהליך סידור הגט בבית הדין האזורי ובמשמעותו.

מועד סידור הגט בבית הדין האזורי נקבע בתוך התקופה בה המערערת עדיין יכלה להגיש ערעור על פסק הדין בעניין הכתובה, אמנם המערערת עדיי לא הגישה את הערעור במועד סידור הגט ולא טרחה ליידע את המשיב כי בכוונתה להגיש ערעור. אכן המערערת לא חייבת לגלות את כוונותיה, ואולי בשעת הגט עדיין לא חשבה להגיש ערעור, אך אי אפשר להתעלם מהמצג שהוצג בפני המשיב בעת סידור הגט. המצג היה שהצדדים מתגרשים בהתאם לאמור בפסק הדין של בית הדין האזורי, לפיו המשיב לא היה חייב לתת גט, אלא נותן גט בהסכמה כאשר המערערת לא זכאית לכתובה. על המצג האמור ניתן ללמוד מההחלטה מיום י"ט בתמוז התשפ"ד (25/07/2024), של בית הדין האזורי, שגם סידר את הגט, בה נדחתה בקשת המערערת לעיון מחדש, להלן לשון ההחלטה:

"ביום ד' סיון תשפ"ד (10/06/2024) ניתן פסק דין בתביעת הגירושין והכתובה. במסקנת פסק הדין נכתב:

"ביחס לתביעת האשה לחייב את הבעל בגירושין, בית הדין אינו פוסק לחייבו בגירושין, ומאידך בנסיבות הנוכחיות, של הפירוד הממושך והעמדה הנחרצת של האשה, בית הדין מוצא לנכון לקבוע כי מן הראוי והנחוץ שהצדדים יתגרשו במועד קרוב בהסכמה ושלא להותיר לפרק זמן נוסף את המצב הנוכחי של היעדר שלום בית וללא

מדינת ישראל

בתי הדין הרבניים

גירושין. בנסיבות המתוארות הבעל אינו חייב בתשלום הכתובה, וכן אינו חייב במזונות לאשה עצמה, אלא רק מזונות עבור הילדים.

הצדדים מוזמנים לדיון שנועד לסידור הגט בהסכמה שיתקיים ביום כ"ו סיון תשפ"ד (2.7.24) בשעה 9:45, ונועד לסידור הגט בלבד, ולא לדיון באחת התביעות".

עז כאן ממסקנת פסק הדין.

בהתאם לפסק דין זה סודר הגט במועד הנזכר. לאחר הגירושין, הוצגה מטעם התובעת בקשה לעיון מחדש בהוראה שנקבעה בפסק הדין, לפיה הבעל פטור מתשלום הכתובה שבה נקוב סך 52,000 דולר, ולפתוח מחדש את הדיון בתביעת הכתובה על יסוד ראיות חדשות שהיא מבקשת להציג, בהתאם לסעיף קכט לתקנות הדיון בבתי הדין הרבניים בישראל, התשנ"ג. עותק יועבר לעיון הנתבע.

לאחר עיון בבקשה, ובהתאם לסעיף קל(1) לתקנות הדיון, ניתנת בזאת ההחלטה בלא צורך לשמיעת התגובה.

כאמור בפסק הדין, הבעל לא חויב בגירושין. למרות זאת, בהתאם לנאמר בפסק הדין הצדדים הופיעו והתגרשו בהסכמה. הבעל בידעו שהוא פטור מתשלום הכתובה מצא לנכון שלא לעמוד על תביעתו לשלום בית, ונתרצה לתת גט מרצונו.

אילו הבקשה הנוכחית היתה מוגשת בטרם סודר הגט, היה מקום לבחון את נימוקי הבקשה, ועד כמה יש בה להביא לדיון מחדש בתביעת הכתובה. אך אין כך פני הדברים ביחס לבקשה זו המוגשת לאחר הגירושין. זאת מאחר ויש מקום להתייחסות שונה לתביעת הכתובה לעומת שאר התביעות. ביחס לזכויות האשה לתשלום הכתובה קיימת הוראה עקרונית ולפיה נכון לפסוק בה עוד קודם לגירושין.

זאת לדברי רמ"א ב"סדר הגט" אשר בשו"ע אבן-העזר בסוף סי' קנד, בסעיף פא שכתב:

"ישאל הרב אחר הכתובה ושתחזור לבעל הכתובה או תמחול לו כדי שלא יבוא אח"כ לידי קטט מחמת הכתובה, ושיאמר הבעל על מנת כן לא גירשה".

בדברי הרמ"א קיימת התייחסות לעניין הכתובה בלבד. ביחס לנושא זה לא נכון לסדר גט בלא הסדרת שאלת חיוב הבעל או אי חיובו בתשלום הכתובה, מאחר שתשלום הכתובה במהותו הוא מענייני הנישואין, ויש לברר את חיובו או אי חיובו בתשלום זה קודם לגירושין. הטעם לכך הוא מפני החשש שיתכנו מקרים שבהם עלולה לעלות טענה מצד הבעל לאחר הגירושין שאם מלכתחילה היה יודע שיחויב בכתובה, לא היה מגיע לידי גירושין אלא היה משקיע מאמץ רב יותר לבחון שלום בית.

מאחר ולכך נועדה הכתובה, להכביד על הגירושין ולהביא לבחינה נוספת של האפשרות לשלום בית, קיים יסוד לטענה העלולה להישמע בעתיד, שאילו הבעל היה יודע שיחויב בתשלום הכתובה לא היה נותן גט אלא משקיע מאמץ להביא לחזרה לשלום בית, על כן נקבעה ההלכה ברמ"א כאמור לעיל.

מדינת ישראל

בתי הדין הרבניים

אמנם עיין בספר בנין ציון ח"א סי' קמ"ד, אך דבריו נאמרו במקרים חריגים שבהם בית הדין נוכח שקיים אילוץ רציני להתגרש ללא דיחוי, וכי עדיף לדחות את הדיון בשאלת זכאות האשה לכתובה לאחר הגירושין, מאחר שעיקוב הגירושין עלול להביא להשלכות בעייתיות. אך בכל מקרה, גם כשבית הדין מוצא לנכון לנהוג כפי תשובת בנין ציון, בעת שהגט מסודר, הבעל יודע שתביעת הכתובה טרם הוכרעה, ועל דעת כן ניתן הגט. אך אין מקום לאפשר התנהלות בלתי סבירה ולפיה לאחר שכבר ניתן פסק הדין כאמור, והגט ניתן בהסכמה בעת ששני הצדדים יודעים שתביעת הכתובה נדחתה, תוגש בקשה לדיון מחודש. על כן נידון זה שבו הבעל יודע ששאלת הכתובה כבר נפסקה והדיון בה הושלם, חמור יותר מההוראה שבדברי הרמ"א המורה להימנע מסידור גט בלא התייחסות לחיובו או אי חיובו של הבעל בכתובה.

אמנם גם במקרה הנוכחי, הגט ניתן עפ"י "סדר הגט", שבו הבעל מצהיר שהגט ניתן בלא תנאי, אך כאמור, מוטל על בית הדין למנוע התנהלות בלתי סבירה ובלתי הוגנת כמתואר. על כן הבקשה נדחתה, זאת בלא להיכנס לבחינת נימוקי הבקשה, ובחינת המועד שהראיות הנטענות היו ברשות האשה.

עד כאן לשון ההחלטה, ממנה עולה כי בעת סידור הגט המצג שהוצג בפני המשיב היה כי הוא פטור מתשלום הכתובה וכי התנהלות המערערת הוגדרה כהתנהלות בלתי סבירה ובלתי הוגנת. אלמלא ידע המערער שבכוונת המערערת להגיש ערעור בעניין חיוב הכתובה, היה יכול להגיש בקשה לעיכוב ביצוע סידור הגט עד להכרעה בערעור, וסביר להניח שבקשתו היתה מתקבלת, שכן הוא לא היה חייב לתת גט וסדר הגט מחייב הכרעה סופית בעניין הכתובה קודם סידור הגט. ניתן לראות את הסכמת המשיב לגירושין כהסכמה כוללת לפסק הדין של בית הדין האזורי לפיו הוא לא חייב בתשלום הכתובה, כאשר המשיב קיבל את המלצת בית הדין לתת גט בהסכמה, בכפוף לכך שהוא פטור מתשלום הכתובה. המערערת ידעה בדיוק מהו המצג שהוצג בפני המשיב ביחס לכתובה והיא אחראית לאמינות המצג.

יתרה מכך, פסק הדין שהמליץ על הגירושין בעצם קבע כי בהעדר חיוב בגט הצדדים יתגרשו בהסכמה, בתנאים בהם האשה לא זכאית לכתובה. המערערת שהסכימה לקבל את הגט בתנאים אלה, קיבלה על עצמה בהתנהגותה את האמור בפסק הדין ובהתנהגותה ויתרה למעשה על זכות הערעור. כמו כן מעשה בית הדין האזורי הפך להיות סופי משעה שהצדדים התנהלו לפי פסיקתם.

הדברים עולים מתוך הבנת יכולת הגשת ערעורים על פסקי דין של בתי דין אזוריים. הגשת ערעור במהותה סותרת לכאורה את הכלל "שבית דין בתר בית דין לא דייקי" [בית דין אחד לא ידייק אחר מעשהו של בית דין אחר]. שני הסברים נאמרו בהבנת היכולת לערער על פסיקת בתי הדין האזוריים, למרות הכלל האמור. הדברים מובאים בפסקי דין רבניים חלק י פס"ד בעמוד 168 בפסק דין של הרה"ג שלמה גורן זצ"ל, הרה"ג אברהם שפירא ורה"ג שלום מזרחי זצ"ל, כדלהלן:

"דבכל פס"ד יש שני יסודות שעל פיהן ב"ד לערעורים מבטל פסק - דין של ביה"ד האזורי, חדא מכח תקנות הדיון ואדעתא דהכי הצדדים מתדיינים, שביה"ד לערעורים

מדינת ישראל

בתי הדין הרבניים

יבדוק מחדש את הבעיה אם יש כאן פס"ד בטעות, ואין כאן דין של ב"ד בטר ב"ד לא דייקי, ומכיון שנשפטים מחדש ניתן פס"ד מחדש, ושנית שמכיון דכך נתקנו תקנות הדיון לכתחילה, י"ל דביה"ד פסק אדעתא דהכי שלא יערער בבית הדין הגדול."

הטעם הראשון ליכולת הגשת ערעור מבוסס על הסכמת הצדדים מראש לדון מחדש בבית הדין הגדול. אמנם משעה שבעל דין ויתר על הזכות לדון מחדש, פסק הדין של בית הדין האזורי הופך להיות חלוט. כאשר בעל דין מסכים ומקבל על עצמו את פסק הדין של בית הדין האזורי ומתנהג על פיו הוא למעשה מוותר על זכות הערעור ומקיים בהתנהגותו את פסק הדין. בנידון דנן המערערת פעלה לפי פסק הדין של בית הדין האזורי ובכך קיבלה אותו כפסק דין מחייב ללא יכולת הגשת ערעור. לא ניתן לחלק בפסק הדין של בית הדין האזורי בין החלק של ההמלצה על הגירושין לבין החלק של הפסד הכתובה. הדברים כרוכים וקשורים זה בזה, הסכמה לחלק מפסק הדין הינה הסכמה לכולו.

הטעם השני ליכולת הגשת ערעור הוא שבית הדין האזורי לא פוסק את דבריו כפסק דין סופי וחלוט עד לקבלת אישור בית הדין הגדול לפסק דינו. משכך, במקום בו בית הדין האזורי רואה התנהלות של הסכמת הצדדים לפסק דינו, ללא הגשת ערעור, שוב פסק הדין הופך לסופי ולחלוט מצד בית הדין האזורי וממילא יחזור הכלל "שבית דין בטר בית דין לא דייקי". מאחר ויכולת הערעור בנויה על כך שבית הדין עצמו לא רואה בפסק דינו כפסק דין סופי, על כן במקום בו בית הדין האזורי רואה בצדק שפסק דינו הינו סופי, שוב אין יכולת ערעור. בנידון דנן הצדדים הגיעו להתגרש בהסכמה לפי פסק הדין של בית הדין האזורי, ללא הגשת ערעור עד למועד סידור הגט. בית הדין האזורי הבין מכך שקיימת הסכמה וקבלה לפסק דינם ולכן הוא הופך להיות פסק דין סופי מצד בית הדין האזורי. הדברים מתבארים בהחלטת בית הדין האזורי שהובאה לעיל בעניין דחיית הבקשה לעיון מחדש. העובדה שבעת סידור הגט עדיין נותר זמן להגשת ערעור, לא יכולה לשנות את הרושם של בית הדין האזורי בעת סידור הגט שהצדדים אימצו את פסק דינם ללא ערעור ומשכך בית הדין האזורי ראה בפסק הדין כפסק דין סופי ומכאן ואילך לא ניתן לערער עליו.

מעבר לויתור על זכות הערעור ופסיקה סופית של בית הדין האזורי, נראה שהתנהלות המערערת מלמדת על כך שהיא מחלה על כתובתה. גם אם לא היתה מחילה מפורשת בפי המערערת, יש לראות בהתנהגותה מחילה מכללא על הכתובה. שכן, ישנם מעשים המלמדים על מחילה גם אם לא נאמרה בפרוש, כך בשו"ת משפטי שמואל שאלה סו:

"וגם תדע אתה המעיין דבכל מקום שתמצא בים הגמרא דאמרינן מסתמא מחיל אעפ"י שלא מצינו שמחל בפירוש, היינו בדברים שכנגדו עשה מעשה שלא היה ראוי בו אם לא שהי' מוחל בו, או שהוא בעצמו עשה מעשה שגלה דעתו שמחל והוה ליה כאילו פירש וגמר מחילתו."

ישנם מעשים המוכיחים מחילה ושוב אין צורך באמירה מפורשת של מחילה. יש לקבוע שקבלת גט בשתיקה בהתאם לפסק דין השולל את הזכאות בכתובה, כמוה כמעשה המוכיח מחילה על הזכות לקבל כתובה, גם אם קיימת זכות שכזו לפי תוצאות ערעור אפשרי.

מדינת ישראל

בתי הדין הרבניים

וראה סיכום הדברים באנציקלופדיה תלמודית כרך מד, בערך מחילה בטורים תרד – תרה:

"היתה הוכחה גמורה וברורה מתוך דבריו או מעשיו, שכוונתו למחול, כתבו אחרונים שהמחילה מועילה אף לסוברים שמחילה אינה מועילה בלב, ואינו כדברים שבלב שאינם דברים, מפני שהם דברים שבלב כל אדם, שאינם חשובים כדברים שבלב. ולכן אם עשה בעל החוב מעשה שגילה בו דעתו שמחל, וכן אם החייב עשה מעשה, ושתק לו בעל החוב, באופן שלא היה ראוי שישתוק אם לא שמוחל לו על חובו, מחילה זו אינה דברים שבלב אלא כמחילה מפורשת, ומועילה."

משכך גם אם היה מקום לקבל את הערעור ככל והיה מוגש לפני מועד סידור הגט, מבלי שבית הדין מביע כל עמדה בנידון, הרי שיש לראות בהתנהגות המערערת משום מחילה על הכתובה וסיבה חדשה להפסד הכתובה. די במחילת הכתובה כדי לקבוע שהמערערת לא זכאית לכתובה. בהצטרף כל האמור אין צורך לדון בגוף הערעור. די באמור כדי לדחות את הערעור, אמנם ללא פסיקת הוצאות.

הכרעה

לאור האמור מחליט בית הדין:

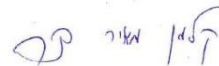
- א. הערעור נדחה, המערערת לא זכאית לכתובה.
 - ב. אין פסיקת הוצאות.
 - ג. העתק יועבר לבית הדין האזורי.
 - ד. ניתן לפרסם את פסק הדין לאחר השמטת פרטים מזוהים.
- ניתן ביום כ"ט בתשרי התשפ"ו (21/10/2025).

הרב מאיר פרימן

הרב אברהם שינדלר

הרב קלמן מאיר בר

העתק מתאים למקור
בנימין שונם, המזכיר הראשי
נחתם דיגיטלית ע"י הרב קלמן מאיר בר בתאריך 11:20 21/10/2025